

Julkilausuma naisista ja musiikista, Rooma, syyskuu 2000

Ensimmäisen, vuonna 1996 Fiuggissa pidetyn kansainvälisen symposiumin “Donne in Musica: Gli Incontri al Borgo” lopuksi naismuusikot 26 maasta (säveltäjät, esittäjät, kapellimestarit, musiikintutkijat, musiikkihallinnoitsijat) allekirjoittivat dokumentin nimellä “Fiuggin julkilausuma 1996”. Tämä julkilausuma, joka kiersi maailmanlaajuisesti musiikkiorganisaatioissa ja yliopistoissa toimivien naisten joukossa, tuo julki naismuusikoiden ensisijaisina pitämät pyrkimykset.

Vuonna 1999 julkilausumaa muokattiin ja syyskuussa 2000 kansainvälinen kunniakomitea hyväksyi sen yksimielisesti. Julkilausuma on seuraavanlainen:

- Jokaista maata kehoitetaan perustamaan järjestöjä, jotka dokumentoivat ja antavat tietoa naissäveltäjistä kansallisella tasolla. Järjestöjen tulisi kyetä lähettämään ja ottamaan vastaan tietoa muiden järjestöjen välillä koskien naisten musiikillista toimintaa. Lisäksi niiden tulisi kerätä tietoa järjestöistä ja toimintatavoista, jotka ovat vastuussa musiikin tuottamisesta, myyninedistämisestä ja konserttien ohjelmistojen tekemisestä: eri aikakausien musiikkiin erijoistuneet festivaalit, naisten musiikkiin erikoistuneet festivaalit, rahoitusmahdollisuudet ja apurahat. Naismuusikoita tulisi rohkaista ottamaan entistä enemmän osaa ohjelmistojen tekemiseen, markkinointiin ja töiden tilaukseen liittyviin kampanjoihin niin, että naisten tekemän musiikin osuus nykyisessä orkesteriohjelmistossa ja musiikkiesityksissä lisääntyisi. Naisten tulisi ottaa yhä näkyvämpi rooli omine maidensa musiikkiorganisaatioissa ja rohkaista vuorovaikutusta säveltäjien ja esittäjien välillä. Organisaatiot voisivat olla yhteydessä toisiinsa esimerkiksi tietoverkkojen avulla.
- Lainsäädäntö takaa useimmissa maissa naisille tasa-arvoiset mahdollisuudet ja oikeudet, joiden pitäisi periaatteessa sallia heille pääsy kaikille mahdollisille elämänalueille. Käytännössä kuitenkin näin ei aina ole. Nainen ja musiikki –organisaatioiden pitäisi nähdä eri maiden sosiaalinen todellisuus suhteessa näissä maissa vallitsevaan lainsäädäntöön. Useimmissa maissa naiset ovat aliedustettuja eri instituutioissa. Meidän täytyy aktiivisesti edistää naisten osallistumista komissioissa, komiteoissa ja kaikissa sellaisissa paikoissa, joissa heidän lahjakkuuttaan voidaan käyttää hyväksi. Naispoliitikot tulisi tehdä tietoisiksi erosta lainsäädännön ja käytännön välillä ja heidän tulisi ajaa naismuusikoiden asemaa järjestämällä heille rahoitusmahdollisuuksia.
- Tietoa naisten asemasta musiikillisissa käytännöissä täytyy toimittaa musiikinopettajien, sekämiesten että naisten olottuville. Naismuusikoiden toiminta eri kulttuureissa pitäisi sisällyttää osaksi koulujen, musiikkikoulujen ja yliopistojen opetussuunnitelmia. Vanhempien täytyisi vaalia sekä tyttäriensä että poikiensa musiikillisia lahjoja kunnioittaen molempien sukupuolien perinteitä ja kulttuuria.
- Naismuusikoita rohkaistaan lukemaan, ottamaan asiakseen ja käyttämään UNESCO:n asiakirjaa taiteilijan oikeuksista (Right of the Artist) sekä kulttuuripolitiikan kehitystä koskevan hallitustenvälisen maailmankongressin lopullista asiakirjaa, joka laadittiin (Final Document from the Intergovernmental World Conference on Cultural Policies for Development) Tukholmassa 1998.
- Naisten kulttuurisaavutuksille täytyy antaa tunnustusta. Heidän osallistumisensa kulttuuripolitiikan muotoutumiseen ja toteutumiseen kaikilla tasoilla täytyy taata ja heidän pääsynsä päätöksiä tekeviin asemiin kulttuurin alueella. On tärkeää säilyttää, edistää, pitää yllä ja turvata naistaiteilijoiden ja –tekijöiden taiteellisia oikeuksia kaikissa yhteisöissä. Ainoastaan tällä tavalla voimme voittaa ja korvata aikaisemman yksikulttuurisen miehisen näkökulman kulttuuriin ja kulttuurisen perintöön.

- Tärkeä roolimme materiaalisen ja epämateriaalisen kulttuurisen perinnön välittämisessä ei saa ylenkatsoa, koska kulttuurinen perintö ei kuulu ainoastaan tietylle kansalle tai kulttuurille vaan myös koko ihmiskunnalle.